TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 22. decembrī *

Lieta C-282/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Cour d'appel de Liège* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 6. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 13. jūnijā, tiesvedībā

État belge — SPF Finances

pret

Truck Center SA.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), Dž. Arestis [*G. Arestis*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

* Tiesvedības valoda — franču.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre K. Štranca-Slavičeka [*K. Sztranc-Sławiczek*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 15. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Truck Center SA* vārdā — K. Tjebo [*X. Thiebaut*] un K. Pače [*X. Pace*], *avocats*,

— Beļģijas valdības vārdā — K. Pošē [*C. Pochet*] un Ž. K. Allo [*J.-C. Halleux*], pārstāvji,

— Francijas valdības vārdā — H. K. Grasija [*J.-C. Gracia*], pārstāvis,

— Nīderlandes valdības vārdā — K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un I. de Vriess [*Y. de Vries*], pārstāvji,

— Portugāles valdības vārdā — L. I. Fernandišs [*L. I. Fernandes*] un V. B. Gimarešs [*V. B. Guimarães*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — T. Herisa [*T. Harris*], pārstāve, kurai palīdz K. Beikona [*K. Bacon*], *barrister*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — Ž. P. Kepenns [*J.-P. Keppenne*] un R. Liāls [*R. Lyal*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 18. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EK līguma 73.B un 73.D panta (jaunajā redakcijā — attiecīgi EKL 56. un 58. pants) interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *État belge* un *Truck Center SA* (agrāk *Truck Restaurant Habay*, turpmāk tekstā — "*Truck Center*"), kas reģistrēta Beļģijā, par procentu, kas šai sabiedrībai bija jāmaksā laikā periodā no 1994. līdz 1996. gadam kā atlīdzība par *SA Wickler Finances* (turpmāk tekstā — "*Wickler Finances*"), kas reģistrēta Luksemburgā, izsniegtu aizdevumu, aplikšanu ar nodokļiem.

Atbilstošās tiesību normas

3 Saskaņā ar iesniedzējtiesas teikto pamata lietā ir piemērojamas šādas valsts tiesiskā regulējuma tiesību normas.

4 *Code des impôts sur les revenus* 1992 (1992. gada Ienākumu nodokļa kodekss, turpmāk tekstā — "*CIR* 1992") 266. pantā ir noteikts:

"Karalis var pie paša noteiktiem nosacījumiem un robežās pilnībā vai daļēji atteikties iekasēt kustamas mantas priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla, kustamas mantas un par dažādiem ienākumiem, ciktāl runa ir par ienākumiem, kurus saņēmuši identificējami saņēmēji [..]."

5 *CIR* 1992 267. pantā ir noteikts:

"Ienākumu nodošana vai samaksa skaidrā naudā vai natūrā ir pamats, lai maksātu kustamas mantas priekšnodokli. Ienākumu iegrāmatošana saņēmēja labā atvērtā kontā it īpaši ir uzskatāma par ienākumu izmaksu, pat ja šis konts nav pieejams, ja vien šī nepieejamība nav skaidras vai klusējot izteiktas vienošanās ar saņēmēju rezultāts. [..]"

6 1993. gada 27. augusta *Arrêté royal d'exécution du Code des impôts sur les revenus* 1992 [Karaļa dekrēts 1992. gada Ienākumu nodokļa kodeksa īstenošanai] (turpmāk tekstā — "*AR/CIR* 1992") 105.–119. pants attiecas uz kustamas mantas priekšnodokļa pilnīgu vai daļēju neiekasēšanu (nodokļa ieturējums ienākumu no kustamas mantas gūšanas vietā).

7 *AR*/*CIR* 1992 105. panta 3. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka šo pantu piemērošanas nolūkā "profesionāli ieguldītāji" ir sabiedrības rezidentes.

8 Saskaņā ar *AR*/*CIR* 1992 107. panta 2. punkta 9. apakšpunkta c) punktu kustamās mantas priekšnodoklis pilnībā netiek piemērots ienākumiem no prasījumiem un aizdevumiem, kuru saņēmēji ir identificējami kā profesionāli ieguldītāji.

9 Beļģijas un Luksemburgas Konvencijā, kas vērsta uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu un kurā ir regulēti daži citi jautājumi, kas attiecas uz nodokļu piemērošanu

ienākumiem un īpašumam, un tās Nobeiguma protokolā, kas parakstīti 1970. gada 17. septembrī (turpmāk tekstā — "Beļģijas un Luksemburgas konvencija"), ir noteikumi par kompetences sadali starp Beļģijas Karalisti un Luksemburgas Lielhercogisti nodokļu jomā.

10 Šīs konvencijas 11. pantā ir noteikts:

"1. Procenti, ko izmaksā vienā līgumslēdzējā valstī otras līgumslēdzējas valsts rezidentam, ir apliekami ar nodokli šajā otrajā valstī.

2. Tomēr šie procenti var tikt aplikti ar nodokli tajā līgumslēdzējā valstī, kurā tos izmaksā un saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, bet šādi noteiktais nodoklis nevar pārsniegt 15 % no šo procentu apmēra.

3. Atkāpjoties no 2. daļā noteiktā, procentus nevar aplikt ar nodokli to izcelsmes līgumslēdzējā valstī, ja tos izmaksā otras līgumslēdzējas valsts uzņēmumam.

Iepriekšējā daļa netiek piemērota:

1) procentiem no obligācijām un citiem aizdevumu vērtspapīriem, izņemot komerciālu prasījumu rezultātā radušos;

2) procentiem, kurus izmaksā vienas līgumslēdzējas valsts sabiedrība rezidente otras līgumslēdzējas valsts sabiedrībai rezidentei, kurai tieši vai netieši pieder vismaz 25 % pirmās sabiedrības akciju vai attiecīgo daļu ar balsstiesībām."

11 Šīs konvencijas 23. pantā ir noteikts:

"1. Attiecībā uz Luksemburgas rezidentiem nodokļu dubultā uzlikšana tiek novērsta šādi:

[..]

2) Beļģijā iekasētais nodoklis saskaņā ar šo konvenciju

[..]

b) par procentiem, uz kuriem attiecas 11. panta 2. punktā noteiktais, tiek ņemts vērā saistībā ar šiem pašiem Luksemburgā gūtajiem ienākumiem. Tomēr šādi atskaitītais nodoklis nevar pārsniegt ne to nodokļa daļu, kas proporcionāli atbilst minētajiem Beļģijā gūtajiem ienākumiem, ne arī nodokļa, kas ir atskaitīts ienākumu gūšanas vietā Luksemburgā par līdzvērtīgiem Beļģijas rezidentu gūtajiem ienākumiem, summu. Šis Beļģijā iekasētais nodoklis ir atskaitāms no

Luksemburgā apliekamajiem ienākumiem vienīgi tiktāl, ciktāl tas pārsniedz ieturēto nodokli ienākuma gūšanas vietā Luksemburgā par līdzvērtīgiem Beļģijas rezidentu gūtajiem ienākumiem.

[..]"

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

12 1992. gada 25. februārī *Wickler Finances*, kurai pieder 48 % *Truck Center* kapitāldaļu, aizdeva pēdējai minētajai BEF 50 miljonus.

13 Tika aprēķināti šī aizdevuma procenti par laiku no 1994. līdz 1996. gadam, bet tie netika nomaksāti un netika ieturēts arī kustamas mantas priekšnodoklis.

14 1997. gada 11. decembrī *Truck Center* tika nosūtīts paziņojums par nodokļu iestādes piemēroto kustamas mantas priekšnodokļa likmi 13,39 % apmērā 1994. un 1995. gadam un 15 % apmērā — 1996. gadam.

15 1998. gada 17. decembrī *Truck Center* iesniedza sūdzību par šo nodokļu iestādes piemēroto nodokļa likmi kompetentajam reģionālajam nodokļu administratoram.

16 Ar 2004. gada 15. decembra lēmumu reģionālais nodokļu administrators atstāja spēkā principu par kustamas mantas priekšnodokļa piemērošanu procentiem.

17 2005. gada 15. martā *Truck Center* cēla prasību *tribunal de première instance d'Arlon* [Arlonas Pirmās instances tiesā].

18 *Tribunal de première instance d'Arlon* ar 2006. gada 17. maija spriedumu apmierināja *Truck Center* prasību, jo uzskatīja, ka, paredzot kustamas mantas priekšnodokļa nepiemērošanu tikai tām sabiedrībām, kas ir Beļģijas Karalistes rezidentes, Beļģijas tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 56. pantam.

19 2006. gada 7. jūlijā *État belge* pārsūdzēja šo spriedumu iesniedzējtiesā.

20 Šādos apstākļos *Cour d'appel de Liège* [Ljēžas Apelācijas tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai *AR*/*CIR* 1992 105. panta 3. punkta b) apakšpunkts un 107. panta 2. punkta 9. apakšpunkts, kas ir pieņemti, piemērojot *CIR* 1992 266. pantu, skatot tos kopā ar Beļģijas un Luksemburgas konvencijas [..] 23. pantu, ir pretrunā [..] Līguma 73. pantam [..] ar to, ka tie — tā kā tajos ir paredzēts, ka 107. panta 2. punkta 9. apakšpunktā noteiktais kustamas mantas priekšnodoklis netiek piemērots tikai par sabiedrībām rezidentēm izmaksātiem procentiem — it īpaši, pirmkārt, attur sabiedrības rezidentes aizņemties kapitālu no citā dalībvalstī reģistrētām sabiedrībām un, otrkārt, rada citā dalībvalstī reģistrētām sabiedrībām šķēršļus kapitāla ieguldījumiem aizdevuma formā sabiedrībās, kuru juridiskā adrese ir Beļģijā?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Līguma 73.B un 73.D pantam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts ieturēt nodokli ienākumu gūšanas vietā no procentiem, kurus sabiedrība, kas ir šīs valsts rezidente, ir pārskaitījusi sabiedrībai, kura ir citas dalībvalsts rezidente, vienlaikus šādu ieturējumu nepiemērojot procentiem, kas ir pārskaitīti sabiedrībai, kura ir pirmās dalībvalsts rezidente.

22 Vispirms ir jāatgādina, ka, tā kā Kopienā nav veikti unificēšanas vai saskaņošanas pasākumi it īpaši attiecībā uz EKL 293. panta otro ievilkumu, dalībvalstis saglabā kompetenci līgumu vai vienpusējā ceļā definēt kritērijus savu pilnvaru nodokļu aplikšanā sadalei, it īpaši lai novērstu nodokļu dubultu uzlikšanu (skat. 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-336/96 *Gilly*, *Recueil*, I-2793. lpp., 24. un 30. punkts;

1999. gada 21. septembra spriedumu lietā C-307/97 *Saint-Gobain ZN*, *Recueil*, I-6161. lpp., 57. punkts; 2005. gada 5. jūlija spriedumu lietā C-376/03 *D.*, Krājums, I-5821. lpp., 52. punkts; 2006. gada 19. janvāra spriedumu lietā C-265/04 *Bouanich*, Krājums, I-923. lpp., 49. punkts; 2006. gada 7. septembra spriedumu lietā C-470/04 *N*, Krājums, I-7409. lpp., 44. punkts; 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā C-374/04 *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, Krājums, I-11673. lpp., 52. punkts, kā arī 2006. gada 14. decembra spriedumu lietā C-170/05 *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, Krājums, I-11949. lpp., 43. punkts).

23 Tomēr attiecībā uz šādi sadalītas kompetences īstenošanu dalībvalstis tik un tā nevar izvairīties no Kopienu noteikumu ievērošanas (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Saint-Gobain ZN*, 58. punkts, kā arī lietā *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, 44. punkts). It īpaši šāda nodokļu kompetences sadale nepieļauj, ka dalībvalstis izraisa diskrimināciju pretēji Kopienu noteikumiem (iepriekš minētie spriedumi lietā *Bouanich*, 50. punkts, kā arī lietā *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, 44. punkts).

24 Šādos apstākļos ir jānosaka, vai uz tādu tiesisko regulējumu, kāds ir pamata lietā, attiecas Līguma 73.B pants par kapitāla brīvu apriti vai EK līguma 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 43. pants) un EK līguma 58. pants (jaunajā redakcijā — EKL 48. pants) par brīvību veikt uzņēmējdarbību.

25 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesību akti, kas ir piemērojami, ja attiecīgās dalībvalsts pilsonim pieder kapitāla daļas citā dalībvalstī reģistrētā sabiedrībā, kas tam ļauj noteiktā veidā ietekmēt šīs sabiedrības lēmumus un

noteikt tās darbību, ietilpst noteikumu par brīvību veikt uzņēmējdarbību materiālajā piemērošanas jomā (2006. gada 12. septembra spriedums lietā C-196/04 *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas*, Krājums, I-7995. lpp., 31. punkts; 2007. gada 13. marta spriedums lietā C-524/04 *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, Krājums, I-2107. lpp., 27. punkts, un 2007. gada 6. decembra spriedums lietā C-298/05 *Columbus Container Services*, Krājums, I-10451. lpp., 29. punkts).

26 Šajā gadījumā Beļģijas un Luksemburgas konvencijas 11. panta 3. punkta otrās daļas 2. punkta piemērošana ir atkarīga no sabiedrībai, kas saņem procentus, piederošo kapitāla daļu lieluma sabiedrības, kas izmaksā šos procentus, kapitālā.

27 Faktiski šajā tiesību normā ir paredzēts, ka procenti, kurus sabiedrība, kas ir vienas līgumslēdzējas valsts rezidente, piešķir sabiedrībai, kas ir citas līgumslēdzējas valsts rezidente, kurai tieši vai netieši pieder vismaz 25 % akciju vai kapitāla daļu un līdz ar to arī tiesības balsot pirmajā sabiedrībā, var tikt aplikti ar nodokļiem tajā līgumslēdzējā valstī, kurā tie tika izmaksāti.

28 Turklāt no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka *Wickler Finances* pieder 48 % *Truck Center* kapitāldaļu.

29 Šāds kapitāla daļu skaits principā ļauj *Wickler Finances* zināmā mērā ietekmēt *Truck Center* lēmumus un darbības.

30 Tādēļ minētais tiesiskais regulējums ir jāizvērtē, ņemot vērā Līguma 52. un 58. pantu.

31 Brīvība veikt uzņēmējdarbību, kas Līguma 52. pantā atzīta Kopienu pilsoņiem un kas ietver arī tiesības sākt un izvērst darbības kā pašnodarbinātām personām, kā arī dibināt un vadīt uzņēmumus ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādus saviem pilsoņiem paredz tās dalībvalsts tiesību akti, kurā notiek šī uzņēmējdarbība, atbilstoši Līguma 58. pantam attiecībā uz sabiedrībām, kas izveidotas atbilstoši dalībvalsts tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā uzņēmējdarbības vieta ir Eiropas Kopienā, ietver tiesības veikt savu darbību attiecīgajā dalībvalstī ar meitas sabiedrības, filiāles vai pārstāvniecības starpniecību (skat. 1998. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-264/96 *ICI*, *Recueil*, I-4695. lpp., 20. punkts, kā arī iepriekš minētos spriedumus lietās *Saint-Gobain ZN*, 35. punkts, *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas*, 41. punkts, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, 42. punkts, kā arī *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, 20. punkts).

32 Attiecībā uz sabiedrībām ir būtiski norādīt, ka to juridiskā adrese Līguma 58. panta izpratnē ir paredzēta, lai noteiktu to piesaisti valsts tiesību sistēmai, tāpat kā fiziskām personām šim nolūkam tiek izmantota pilsonība. Pieļaut, ka rezidences dalībvalsts var brīvi piemērot atšķirīgu attieksmi tikai tādēļ, ka sabiedrības juridiskā adrese atrodas citā dalībvalstī, nozīmētu padarīt Līguma 52. pantu par bezjēdzīgu. Tādējādi brīvības veikt uzņēmējdarbību mērķis ir uzņemošajā dalībvalstī nodrošināt tādu pašu attieksmi kā pret šīs valsts sabiedrībām, aizliedzot jebkādu diskrimināciju sabiedrību juridiskās adreses atrašanās vietas dēļ (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, 43. punkts; lietā *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, 22. punkts, un 2008. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-284/06 *Burda*, Krājums, I-4571. lpp., 77. punkts).

33 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par ierobežojumiem brīvībai veikt uzņēmējdarbību ir jāuzskata visi pasākumi, kas aizliedz, traucē vai padara mazāk pievilcīgu šīs brīvības izmantošanu (skat. 1995. gada 30. novembra spriedumu lietā C-55/94 *Gebhard*, *Recueil*, I-4165. lpp., 37. punkts; 2004. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-442/02 *CaixaBank France*, Krājums, I-8961. lpp., 11. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Columbus Container Services*, 34. punkts).

34 Šajā gadījumā no attiecīgā tiesiskā regulējuma pamata tiesvedībā izriet, ka nodokļu iekasēšanas veidi ir atkarīgi no sabiedrības, kas saņem procentus, juridiskās adreses atrašanās vietas.

35 Faktiski saskaņā ar šo tiesisko regulējumu kustamas mantas priekšnodoklis tiek iekasēts par sabiedrībai nerezidentei pārskaitītiem procentiem, taču netiek iekasēts par sabiedrībai rezidentei pārskaitītiem procentiem, no kuriem vajadzības gadījumā tiek iekasēts sabiedrību ienākumu nodoklis, kas ir jāmaksā pēdējai minētai sabiedrībai.

36 Tomēr, lai noteiktu, vai atšķirīga attieksme nodokļu jomā ir diskriminējoša, ir jāizpēta, vai attiecībā uz minēto valsts pasākumu attiecīgās sabiedrības ir objektīvi salīdzināmā situācijā (iepriekš minētais spriedums lietā *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, 46. punkts).

37 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru diskriminācija nozīmē dažādu noteikumu piemērošanu salīdzināmās situācijās vai tāda paša noteikuma piemērošanu atšķirīgām situācijām (skat. 1995. gada 14. februāra spriedumu lietā C-279/93 *Schumacker*, *Recueil*, I-225. lpp., 30. punkts; 1995. gada 11. augusta spriedumu lietā C-80/94 *Wielockx*, *Recueil*, I-2493. lpp., 17. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, 46. punkts).

38 Tiešo nodokļu jomā rezidentu un nerezidentu situācijas parasti nav salīdzināmas (iepriekš minētie spriedumi lietā *Schumacker*, 31. punkts, un lietā *Wielockx*, 18. punkts).

39 Līdz ar to atšķirīga attieksme pret nodokļu maksātājiem rezidentiem un nodokļu maksātājiem nerezidentiem pati par sevi nav kvalificējama kā diskriminācija Līguma izpratnē (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Wielockx*, 19. punkts, kā arī lietā *Denkavit Internationaal* un *Denkavit France*, 24. punkts).

40 Tāpēc ir jāizvērtē, vai tāda situācija ir arī pamata lietā.

41 Šajā sakarā ir jākonstatē, ka atšķirīgā attieksme, kāda ir noteikta pamata tiesvedībā apspriestajā tiesiskajā regulējumā nodokļu jomā starp sabiedrībām, kas saņem ienākumus no kapitāla, un kuru veido atšķirīgu sistēmu piemērošana nodokļu noteikšanā atkarībā no tā, vai šīs sabiedrības ir reģistrētas Beļģijā vai citā dalībvalstī, attiecas uz objektīvi nesalīdzināmām situācijām.

42 Faktiski, pirmkārt, *État belge* nostāja gadījumā, kad sabiedrība, kas izmaksā procentus, un sabiedrība, kas saņem procentus, ir reģistrētas Beļģijā, atšķiras no tās nostājas gadījumā, kad sabiedrība, kas ir šīs valsts rezidente, pārskaita procentus sabiedrībai nerezidentei, jo pirmajā gadījumā *État belge* rīkojas kā attiecīgo sabiedrību rezidences valsts, bet otrajā gadījumā — kā valsts, kurā tika izmaksāti procenti.

43 Otrkārt, procentiem, kurus sabiedrība rezidente pārskaita citai sabiedrībai rezidentei, un procentiem, kurus sabiedrība rezidente pārskaita sabiedrībai nerezidentei, tiek piemēroti atšķirīgi nodokļi, pamatojoties uz atšķirīgiem juridiskajiem pamatiem.

44 Tādējādi, pirmkārt, ja ir taisnība, ka kustamas mantas priekšnodoklis netiek iekasēts no procentiem, kurus sabiedrība rezidente pārskaita citai sabiedrībai rezidentei, no šiem procentiem saskaņā ar *CIR* 1992 noteikumiem *État belge* tik un tā iekasētu nodokļus, jo uz tiem pēdējās minētās sabiedrības gadījumā un tāpat kā uz citiem šīs sabiedrības ienākumiem attiecas sabiedrību ienākumu nodoklis.

45 Otrkārt, *État belge* iekasē kustamas mantas priekšnodokli ienākumu gūšanas vietā no procentiem, kurus sabiedrība rezidente ir pārskaitījusi sabiedrībai nerezidentei saskaņā ar tiesībām, kuras atbilstoši Beļģijas un Luksemburgas konvencijai *État belge* un Luksemburgas Lielhercogiste ir savstarpēji paredzējušas, sadalot savas pilnvaras nodokļu piemērošanā.

46 Tādējādi šie dažādie nodokļu iekasēšanas noteikumi neizbēgami izriet no tā, ka uz sabiedrībām rezidentēm, kas saņem procentus, un sabiedrībām nerezidentēm, kas saņem procentus, attiecas dažādi nodokļi.

47 Visbeidzot, šīs atšķirīgās sistēmas nodokļu noteikšanā parāda, ka attiecībā uz nodokļu iekasēšanu šo sabiedrību situācijas atšķiras.

48 Faktiski, ja sabiedrības rezidentes, kas saņem procentus, ir tieši pakļautas Beļģijas nodokļu administrācijas kontrolei, pēdējai minētai esot tiesīgai veikt nodokļu piespiedu iekasēšanu, tad tā tas nav sabiedrību nerezidenšu, kas saņem procentus, gadījumā, jo, lai iekasētu nodokļus no pēdējām minētajām, ir nepieciešama to rezidentes valsts nodokļu administrācijas iesaistīšanās.

49 Turklāt papildus tam, ka ir objektīvi nesalīdzināmas situācijas, atšķirīgā attieksme, kas izriet no pamata tiesvedībā apspriestā tiesiskā regulējuma nodokļu jomā, ne vienmēr rada priekšrocības sabiedrībām rezidentēm, kas saņem procentus, jo, pirmkārt, kā to tiesas sēdē norādīja Beļģijas valdība, no šo sabiedrību pārskaitītajiem procentiem tiek iekasēts sabiedrību ienākumu nodoklis un, otrkārt, kustamas mantas priekšnodokļa, kas tiek iekasēts no procentiem, kuri tiek pārskaitīti sabiedrībai nerezidentei, likme ir nepārprotami zemāka nekā sabiedrību ienākumu nodoklis, kas tiek iekasēts no sabiedrību rezidenšu, kuras saņem procentus, ienākumiem.

50 Šādos apstākļos minētā atšķirīgā attieksme nav uzskatāma par ierobežojumu brīvībai veikt uzņēmējdarbību Līguma 52. panta izpratnē.

51 Attiecībā uz kapitāla aprites brīvības ierobežojumu Līguma 73.B panta izpratnē pietiek konstatēt, ka secinājums, kas izriet no šī sprieduma iepriekšējā punkta, attiecas arī uz Līguma noteikumiem par kapitāla brīvu apriti (2006. gada 12. decembra spriedums lietā C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, Krājums, I-11753. lpp., 60. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Columbus Container Services*, 56. punkts).

52 Līdz ar to, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Līguma 52., 58., 73.B un 73.D pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums nodokļu jomā, kāds ir pamata tiesvedībā, kurā ir paredzēts ieturēt nodokli ienākumu gūšanas vietā no procentiem, kurus sabiedrība, kas ir šīs valsts rezidente, ir pārskaitījusi sabiedrībai, kas ir citas dalībvalsts rezidente, vienlaikus šādu ieturējumu nepiemērojot procentiem, kas ir pārskaitīti sabiedrībai, kura ir pirmās dalībvalsts rezidente un kuras ienākumiem pēdējā minētajā dalībvalstī tiek piemērots sabiedrību ienākumu nodoklis.

Par tiesāšanās izdevumiem

53 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

EK līguma 52. pants (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 43. pants), EK līguma 58. pants (jaunajā redakcijā — EKL 48. pants), EK līguma 73.B pants un EK līguma 73.D pants (jaunajā redakcijā — attiecīgi EKL 56. un 58. pants) ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem nav pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums nodokļu jomā, kāds ir pamata tiesvedībā, kurā ir paredzēts ieturēt nodokli ienākumu gūšanas vietā no procentiem, kurus sabiedrība, kas ir šīs valsts rezidente, ir pārskaitījusi sabiedrībai, kas ir citas dalībvalsts rezidente, vienlaikus šādu ieturējumu nepiemērojot procentiem, kas ir pārskaitīti sabiedrībai, kura ir pirmās dalībvalsts rezidente un kuras ienākumiem pēdējā minētajā dalībvalstī tiek piemērots sabiedrību ienākumu nodoklis.

[Paraksti]